

EMILIO RABELL RIERA

Ramon Turull

Quan, el 1972, el senyor Duran i Sanpere li dedicà l'exemplar del *Llibre de Cervera*, en la frase d'atenció condensava l'essència de la seua personalitat. "A l'amic Rabell -diu la dedicatòria- una de les columnes més importants de la cultura cerverina".

I en efecte, a més de la iniciativa o participació en tot el que venia a posar un accent d'esperit a la vida de cada dia, tres costats principals dibuixen el triangle de la seva acció: La Passió, el "Segarra" i la Festa de Sant Magí.

De la versió moderna de la primera -Cristo, Misterio de Pasión, 1940- no sols en va ser coautor amb Josep M. Sarrate sinó que la va dirigir durant més de 25 anys, i encara prenia part en les representacions com actor de poble, palanca i guió, d'aquells que engrassen la funció perquè salven les inseguretats, vitalitzen els punts morts que algun cop es donen i garanteixen el fil de l'acció i el text. Els anys en què el quadre dels diables envermellia l'escenari per celebrar el penjament de Judes, ell, Rabell, també n'era el cap i conductor. Recordo la gràcia que els feia, als senyors Duran, la paradoxa que La Passió de Cervera l'hagués escrita el dimoni.

Pel que fa al "Segarra", ja ho he dit, escrit i repetit més d'una vegada amb allò del Rabell Guinness; no trobaríem absolutament cap publicació a Catalunya el director de la qual hagi estat el mateix entre 1944 i 1986, és a dir, des que va començar, excepció feta d'uns pocs mesos en què la va dirigir Sarrate, fins que vam plegar el desembre de 1986 cedint l'organització i la continuïtat del

quinzenari a l'e-
quip que ara el
porta. "Segarra"
va ser una de les
capitals il·lusions
d'Emilio Rabell,
i a ella va dedicar
temps i esforç,
sacrifici moral i
quan calia, que
sovint calia, de
l'altre, del de
butxaca.

L'any 1997, al barri de Sant Magí: de dreta a esquerra, Emilio Rabell, la seua esposa Isabel bevent aigua de la Brufaganya i la seua neboda Roser Font Rabell, vertebradora, amb R. Turull, del poemari *Espígol*, editat pel barri.

La Festa de
Sant Magí. La
celebració de tota festa, i més si és tradicional com aquesta, suposa sempre un entramat de voluntats, un teixit de molts vímets de constància i entusiasme. Doncs bé: fàcil seria signar amb el de Rabell el nom de molts vímets claus, dels que fan el cove de la festa segur i generós. El barri, agraït, va tenir el bon gust de saber correspondre a tanta dedicació amb l'edició s'un bell llibre (*Espígol*, Cervera 1990) en què es recull com en una àmfora, com un càntir de Sant Magí, la diversitat de la seva excel·lent obra poètica, tota escrita en català.

Emilio Rabell havia nascut, el 6 de juliol de 1915, a Adra (Almeria) fill d'Emilio Rabell, que hi treballava com a tècnic d'obres públiques, i de la eivissenca Càndida Riera. Traslladada la família a Cervera el nostre amic va viure part de la seva infància al barri de Sant Magí; després, casat, el 1942, amb Isabel Elias, al passeig de l'Estació, i més tard al carrer de Sant Ramon, on va morir el 30 de novembre de 1998 amb el reconeixement i afecte de tots aquells -persones i entitats- als que en vida havia fet costat per mantenir viva i perfumada la rosa dels vents de Cervera.